

Aleg. 64

Sprawozdanie

Wydziału krajowego o petycyi Wydziału powiatowego w Śniatynie w sprawie pokrycia niedoboru kosztów budowy szpitala powiatowego w Śniatynie w kwocie 3.388 K 54 h. z funduszu krajowego.

Wysoki Sejmie!

Wysoki Sejm uznając potrzebę wybudowania nowego gmachu szpitalnego w Śniatynie, upoważnił Wydział krajowy w roku 1898 do zaciągnięcia pożyczki w wysokości 23.000 złr. na częściowe pokrycie kosztów budowy nowego szpitala w Śniatynie pod warunkiem, że resztę potrzebną dla pokrycia całkowitego kosztu budowy, obliczonego na 46.000 złr. (92.000 kor.) dostarczy Reprezentacya powiatowa w Śniatynie z własnych funduszków i z ceny uzyskanej ze sprzedaży starego budynku szpitalnego.

Już w roku 1901, na prośbę Magistratu miasta Śniatyna, wniósł Wydział powiatowy śniatyński petycyę do Wysokiego Sejmu o darowanie gminie miasta realności, w której był pomieszczony stary szpital, na urządzenie domu dla ubogich i nieuleczalnych, zamiast sprzedawania jej dla zasilenia funduszu budowy szpitala. Równocześnie zaś Wydział powiatowy upraszał o pokrycie z funduszu krajowego niedoboru budowy szpitala w kwocie 1.694 złr. 27 ct., czyli 3.388 koron 54 hal.

Wysoki Sejm jednak o petycyi tej miasta Śniatyna nie powziął żadnej uchwały.

W dniu 23. czerwca 1902 Wydział powiatowy w Śniatynie ponowił swą petycyę z roku poprzedniego, Wysoki Sejm jednak sprawozdania sejmowej komisji sanitarnej z wnioskiem pozostawienia decyzji w tej sprawie Wydziałowi krajowemu również nie załatwił.

Wydział powiatowy nie uzyskawszy załatwienia swej petycyi także i z roku 1902, wniósł po raz trzeci prośbę do Wysokiego Sejmu w roku 1903. ale już tylko o pokrycie z funduszu krajowego niedoboru wynikłego z budowy szpitala w Śniatynie a pokrytego chwilowo pożyczką zaciągniętą z funduszu szpitalnego w Śniatynie w kwocie 3.388 kor. 54 h.

Wydział powiatowy motywował swą prośbę tem, że nie pozbywając budynku starego, który był przeznaczony na opędzenie kosztów budowy, dostarczył w gotówce na budowę szpitala nie tylko kwoty dorównującej wysokości subwencji krajowej tj. 46.000 koron, ale nadto pokrył wszystkie wydatki, które przekroczyły obliczony przez Wys. Sejm kosztorys o 9352 kor. 72. h.

Nie mogąc uzyskać dalszych funduszków na wyrównanie kaucyi przedsiębiorcy budowlanego wynoszącą 3.388 kor. 54 h., wypożyczył, za zezwoleniem Wydziału krajowego kwotę tę z zaoszczędzeń funduszu szpitala powszechnego w Śniatynie w tej nadziei, że po sprzedaniu starego domu szpitalnego będzie w stanie zwrócić wypożyczoną sumę funduszowi szpitalnemu. A ponieważ opustoszały i zdezelowany budynek przedstawia zaledwie wartość gruntu i po jego sprzedaży nie będzie można pokryć długu zaciągniętego w funduszu szpitalnym, przeto Wydział powiatowy upraszał o pokrycie tego długu z funduszu krajowego.

Sejmowa komisya sanitarna załatwiając powyższą petycję, w d. 26. października 1903 postawiła wniosek przychylny, odstępując petycję tę Wydziałowi krajowemu do uwzględnienia. Sprawa ta jednak i tym razem nie została przez Wys. Sejm załatwioną.

Niezrażony niepowodzeniem Wydział powiatowy wniósł po raz czwarty identyczną petycję do Wys. Sejmu w dniu 24. października 1905, a załatwiając ją, powziął Wysoki Sejm dnia 2. listopada 1905 następującą uchwałę:

„Petycję L. 3222/2420 Wydziału powiatowego w Śniatynie o pokrycie niedoboru kosztów budowy szpitala powszechnego w Śniatynie w kwocie 3.388 kor. 54 h. z funduszu krajowego, przesyła się Wydziałowi krajowemu do zbadania i postawienia wniosku.

W wykonaniu powyższego polecenia Wydział krajowy stwierdza, że naprowadzone przez Wydział powiatowy okoliczności istotnie zgadzają się z faktycznym stanem rzeczy. Mianowicie według ostatecznych rachunków całej budowy szpitala ogólny koszt budowy i wewnętrznego urządzenia wyniósł 104.741 kor. 26 h., do czego przyczynił się fundusz krajowy kwotą 46.000 koron, resztę poniósł Wydział powiatowy. wraz z gminą m. Śniatyna, która nadto ofiarowała znacznej wartości grunt pod ten szpital.

Kwotę zatem znaczniejszą, bo wynoszącą 58.741 kor. 26 h., pokrył Wydział powiatowy i gmina.

W międzyczasie, bo w roku 1904, udało się Wydziałowi powiatowemu pozbyć za pomocą licytacyi ofertowej realność wraz ze starym budynkiem poszpitalnym za 4.291 koron.

Odliczywszy przeto otrzymaną za budynek kwotę 4.291 koron od ogólnych kosztów budowy nowego szpitala, okaże się, że powiat śniatyński wydał na budowę 54.350 koron 26 h., fundusz krajowy zaś tylko 46.000 koron. Gdy według postanowień §. 15. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kraj. Nr. 47. połowę kosztów budowy szpitala publicznego pokrywa gmina, ewentualnie powiat, w którego okręgu znajduje się szpital, drugą połowę zaś fundusz szpitalny, niewątpliwą zaś intencją Wysokiego Sejmu było i przy budowie szpitala w Śniatynie w tym stosunku przyczynić się do pokrycia ogólnych kosztów, skoro obliczywszy te koszta na kwotę 92.000 kor., udzielił 46.000 koron, przeto wobec rzeczywistych kosztów budowy wynoszących 104.741 kor. 26 h., zaś po odliczeniu uzyskanej ze sprzedaży starego szpitala kwoty 4.291 koron pozostającej do pokrycia sumy 100.450 koron 26 h. przypadłoby na fundusz szpitalny nie 46.000 koron lecz 50.175 koron 13 h. Słuszną tedy wydaje się Wydziałowi krajowemu rzeczą, aby fundusz szpitalny tę resztę należytości przedsiębiorców, którą powiat w żaden sposób wydobyć nie potrafił i tylko pożyczką chwilowo zaspokoił, wyrównał z własnych funduszy, zwłaszcza, że kwota wypożyczona została z oszczędności nagromadzonych przez szpital i żadnego uszczerbku przez to szpital nie poniósł.

Na podstawie przeto powyższego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm upoważnia Wydział krajowy do zarządzenia, aby kwota 3.388 kor. 54 h. pożyczona przez Reprezentację powiatu śniatyńskiego z funduszu szpitala powszechnego w Śniatynie przez odpisanie umorzona została.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

St. Badeni, w. r.

Sprawozdawca:

Mieczysław Onyszkiewicz, w. r.

Członek Wydziału krajowego.